

Paperin nousu ja tuho

Kuten muistamme, tunnettu egyptiläinen ministeri Alfays-Alfays-Alfays Papyrus keksi paperin vahingossa joutuessaan esittelemään kansalaisille valtion tulo- ja menoarviota vuodeksi 3271 eKr. Siihen asti budjettipuheet oli pidetty ilman papereita, pelkästään omasta päästä, joten niistä ei ole jäänyt jälkipolville mitään kirjallista muistoa. Sen vuoksi tuota vaihetta kutsutaankin esihistorialliseksi kaudeksi.

Tuona armon vuonna sattui Egyptiin poikkeuksellisen kuiva ja kuuma kesä. Ministeri Papyruksen ulosanti ei ollut niitä parhaita, ja hänelle tuli kovasti hiki kun hän yritti solkata budjetista edes jotain järkevää. Faa-raoiden pääluokka ja sfinksien työllistävä vaikutus vielä tulivat ulos kakistellen, mutta veronkorotusten kohdalla hieroglyfit tarttuivat auttamattomasti kitakeeseen.

Papyrus ähki ja hikoili, yski ja änkytti, kansa alkoi jo napista ja huudella Moosesta apuun, kun ministeri yhtäkkiä keksi: hän sieppasi Niilin törmältä kuivuneen kaislan ja alkoi sillä huitoa vilvoittavaa tuulenvirettä kasvoilleen.

Ja kas ihmettä. Se auttoikin niin paljon, että puhe alkoi sol-

jua kuin vettä valaen. Eipä aikaakaan, kun ministeri oli todistanut, että kun tänä vuonna puretaan yksi pyramidi, kiviä riittää seuraavana vuonna kahteen pyramidiin, mikä on erityisesti lapsiperheille edullista.

Alkeelliset egyptiläiset luulivat, että uusi puheenlahja kumpusi suoraan kaislasta, jota ministeri leyhytteli edessään. Kaikki ihastelivat ilmiötä kovin, ja budjetti hyväksyttiin muitta mutkitta, kun kansalle tuli sanomaton kiire kerätä itselleenkin kaisloja. Ministerin mukaan niitä ruvettiin sanomaan papyruksiksi. Sittemmin niistä kehittyi paperi ja lopulta optio.

Tuosta hetkestä kaukana Egyptissä alkoi paperin voittokulku ja ns. historiallinen aika. Sen huomattavimpina etappeina tarvitsee mainita vain kolme kovaa koota, Kutenperi, Kutsetti ja Kekkonen. Viime mainittujen mukana oiva keksintö ehti lopulta kaukaiseen Suomeenkin. Eipä aikaakaan, kun kaukainen Suomi oppi tekemään paperia niin hyvin, että siitä tuli maailman johtava paperimaa. Missä vain maailmankansalainen hiljentyi hetkeksi vessanpytyn tai muun sivistyksen ääreen, siellä

oli hänellä suomalainen paperi kädessään.

Viimeiset historiaan kirjatut tiedot paperin esiintymisestä ovat vuodelta 1987 jKr. Tuona armon vuonna sattui Suomeen poikkeuksellisen märkä ja kylmä kesä, joten valtiovarainministeri Erkki Liikanen päätteli, että budjettipuheen voi lopultakin pitää ilman paperia. Kaikki ihastelivat ilmiötä kovin, ja budjetti hyväksyttiin muitta mutkitta.

Sen koommin kukaan ei käyttänyt paperia enää missään. Ministeri Liikasen esimerkin innoittamina kaikki puhuivat taas vain omasta päästään. Kaukaisen Suomen maine johtavana paperimaana romuttui kerralla, alan tehtaot purettiin ja koko kansa ryhtyi valmistamaan kannettavia radiopuhelimia. Niiden kautta puhuessaan ihmiset joskus naureskelivat, että oli se aikaa, kun koko maailma pyöri täysin turhan keksinnön varassa 5258 vuotta.

Tuon kummempia muistoja paperin katoamisesta ei olekaan, koska kukaan ei enää pannut mitään paperille. Siitä syystä Liikasesta alkanutta vaihetta onkin ryhdytty kutsumaan jälkihistorialliseksi kaudeksi.